

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р4 г 10/2020
14.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, и то судија Бранислав Босиљковић, одлучујући о приговору предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Слободан Драгутиновић адвокат из ..., ради убрзања поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 2237/2019, након спроведеног испитног поступка донео је дана 14.07.2020. године,

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ као неоснован приговор предлагача за убрзање поступка у предмету Врховног касационог суда Рев 2237/2019.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Предлагач је 29.06.2020. године поднео Врховном касационом суду приговор ради убрзања поступка по ревизији у предмету овог суда Рев 2237/2019.

О приговору је одлучивао судија одређен Годишњим распоредом послова, у смислу члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Том одредбом је прописано да поступак по приговору води и о приговору одлучује председник суда, који годишњим распоредом може одредити једног или више судија да поред њега воде поступак и одлучују о приговорима.

Одлучујући о приговору, на основу чланова 7, 9. и 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року, Врховни касациони суд је нашао да је приговор неоснован.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, поред осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Уставом Републике Србије прописано је: да се одредбе о људским и мањинским правима тумаче у корист унапређења вредности демократског друштва, сагласно међународним стандардима људских и мањинских права, као и пракси међународних институција које надзиру њихово спровођење (члан 18. став 3); да свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљени суд, правично и у разумном року,

јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега (члан 32. став 1).

Према члану 10. став 1. Закона о парничном поступку, странка има право да суд одлучи о његовим захтевима и предлозима у разумном року.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року прописано је да се при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају све околности предметног суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања; целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва и другог државног органа; природа или врста предмета суђења или истраге; значај предмета суђења или истраге по странку; понашање странке током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза; поштовање редоследа предмета и законских рокова за заказивање рочишта и главног претреса и изразу одлуке.

Увидом у спис Врховног касационог суда Рев 2237/2019 утврђено је: да је пресудом Вишег суда у Јагодини П 27/14 од 14.06.2017. године делимично усвојен тужбени захтев; да је пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4000/2017 од 23.11.2018. године првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу, а укинута у одбијајућем делу као и у делу којим је одлучено о трошковима поступка; да је ревизија изјављена дана 11.02.2019. године; да је ревизија са списима достављена Врховном касационом суду дана 29.05.2019. године; да је ревизија са списима предата судији известиоцу дана 04.06.2019. године и да предмет до данас није решен.

Имајући изложено у виду, Врховни касациони суд је анализом дужине трајања целокупног поступка закључио да приговор предлагача није основан. У конкретном случају се ради о парничном поступку у којем се суди у границама разумног рока. Целокупни поступак, од подношења тужбе - 05.02.2014. године, па до одлучивања о овом приговору траје у границама разумног рока.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд налази да приговор за убрзање поступка у предмету Рев 2237/2019 није основан. Притом је суд узео у обзир да је након достављања ревизије проглашено ванредно стање које је трајало у периоду од 15.03.2020. године до 06.05.2020. године, те да су се у том периоду, сагласно Закључку Високог савета судства од 18.03.2020. године одржавала само суђења која не трпе одлагања у предметима у кривичној и грађанској материји, који су таксативно наведени у том Закључку, па је постојала објективна немогућност да се о ревизији одлучи у року који је наведен у приговору.

Сходно изложеном, на основу члана 10. Закона о заштити права на суђење у разумном року, одлучено је као у првом ставу изреке.

Одлука о захтеву предлагача за накнаду трошкова поступка, садржана у другом ставу изреке, донета је применом 153. став 1. Закона о парничном поступку у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и члана 7. став 3. Закона о заштити

права на суђење у разумном року. Предлагач није успео у поступку по приговору, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

Судија
Бранислав Босиљковић,с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења дозвољена је жалба у року од осам дана од дана његовог пријема, Врховном касационом суду.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

јд/љи